

Røsnæs Sangen

Af Hjalmar Dybdahl (1882-1967)

Tegninger: Frede Rasmussen

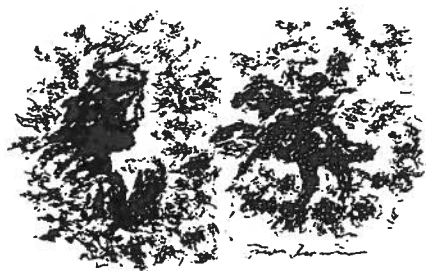

Hil mine Døtre med Lokker gule!
Naar Vaarnat lysnede over Næs,
saa skød de op mellem vilde Fugle
og Lærkereder og Strandens Græs.
Jeg digted' Tonen til deres Sange,
jeg lagde Længslen i deres Sind.
Par efter Par gennem Slægter mange
jeg knuged' tæt til mit Hjerte ind.

Melodi: Den danske Sang...

Se, jeg er Næsset, det havombruste,
jeg skjalv engang under Isens Tryk.
I Tidens Nat de smaa Dværgpil suste
og kravled' op ad min Kæmperyg.
Og Egen kom med sin Oldtidskrone,
mens Elgtyr brøled', og Lurer klang –
til Bøg slog Rod i en ø-mild Zone,
og Lærken ind sig i Himlen sang.

Ja, jeg er Næsset; fra Istids Vinter
jeg hviler trygt ved to Haves Bred,
og stolt jeg viser fra Kongstrup Klinter
– i Solnedgangen – min Dejlighed ...
Hil dine Børn, der i ubrudt Kæde
– fra Dysser rejste sig paa min Vang –
har sunget Sangen i Sorg og Glæde,
min Havmandsvise, min Næssesang.

Ja, jeg er Næsset, det sagn-omspundne,
hvor Kongen jaged' den vilde Galt, –
jeg husker alting af det forsvundne,
de tunge Taarer, da Sønnen faldt; –
jeg mindes Slægter i glemte Grave
og Skaberglæden hin Sommerstund,
da Præsten digted' om Danmarks Have,
en Digters Gave: En Lykkestund.

De tabte Skove jeg aldrig glemmer,
de dybe, dejlige Skoves Træer.
Men mine Dysser har endnu Stemmer,
og Klinten staar for det vilde Vejr.
Og ingen Blæst, du har mødt, kan sige
saa skønne Ting fra det svale Hav,
som den, der bruned' min Næsse-Pige
og Rytmen i hendes Legem gav.

